

A vasalódeszkák álmai....avagy ne hagyj nyitott történeteket! ☺

Melegen megölelem, és közben érzem, milyen törekeny. Nézem, ahogy óvatosan leül, és megfontoltan kortyol egyet a vizéből. Mutatja, hogy már kezd nőni a haja, de azért még látszik a folt, ahonnan mintát vettek... Előveszi kis füzetét, amit a barátaitól kapott, hogy megmutassa, mennyit javult már az írása is- tűnődik, hogy valóban javult-e... Mostmár erősebbnek érzi magát, nem hány, és a feje is csak néha fáj... pár hétig most pihenhet a sugár kezelés után, és majd csak a következő vizsgálat után kezdődik a kemo... és ez jó, mert van idő erőt gyűjteni, pihenni. Csak azok a rossz gondolatok ne lennének... Könnyen rátörnek, ha szédül, vagy fáj a feje, és olyankor olyan könnyen fel tudná adni...

Ne hadakozz a rossz gondolatok ellen, hagy jöjjenek. Azzal adsz nekik erőt, hogy minden erőddel igyekszel távol tartani őket magadtól... Nézz velük szembe bátran, hiszen Te rendkívül bátor és erős nő vagy. Más már az elején feladta volna. Fogadd el őket: igen, azt mondd, te gondolat, hogy ez a vége? Lehet, de én másképp gondolom. Küzdeni akarok és nem adom fel. Csak ennyi, és a rossz gondolat már el is tűnt.

Már mosolyog, hiszen sokat jelent a biztató szó, a támogatás. Elmesélem, hogy hamarosan kijön a nyomdából a könyvünk, amibe ő is írt... Még meg sem jelent, de már két színház is érdeklődik iránta, a színészek tartanának egy felolvasó-estet belőle. Arca kipirul, szeme örömtől csillog. Mostmár van cél, amit lehet várni...

Elmesélem, hogyan találtam az interneten a szenior öröm-táncra, amit errefelé még senki nem csinál, pedig milyen jó lenne a csapatnak... Jól emlékszem, ő volt az, aki annyira rátalált a táncra, mint a legjobb önkifejezési formára. Megtanulhatná... aztán megtaníthatná a csapatnak. Mindenben támogatnánk.

Látom a szemén, hogy mennyire szeretné... lelkesedik, tervezget. Azt mondja, jólesik neki, hogy nem látom a testi zakkantságát. Mennyire szeretne kiutazni a lányával Prágába... de a repülő drága, és ő nem bírna egy hosszú buszos utazást.

Tudod, vannak helyzetek, amikor a pénz nem számít. Menj el a lányoddal Prágába, repülővel, hogy maradjon erőd élvezni az otllétedet. Ne hagyj ki egy ilyen jó lehetőséget... Ne hagyd megvalósíthatatlanul az álmodat.

A következő csoporton megy a kezdőkör. A hölgy, aki beszél, most megindító bizalommal avat be minket érzéseibe... Mindent sietve csinál mostanában, haladni akar, mert nem tudni, mennyi van még hátra, és nem szeretne nyitott történeteket hagyni maga után... Apró léptekkel, óvatos kérdésekkel haladunk az önismeret nehéz, de csodaszép útján. A csoport megrendülten hallgatja a fájdalmas emlékeket, érzéseket... Látom, annyira szeretnének neki segíteni valahogy, olyan ügyesen kérdezzetnek, átkereteznek... Van, aki saját, hasonló történetét meséli el, megoldással, nézőpont-váltással együtt. Elismerően bólintok, ez profi hozzászólás volt!

A gyermekkori emlékek felidézése közben megfogalmazza egyik régebbi vágyát is, mennyire szeretett volna venni egy harmonikát.

Idézzük egyik társunkat, aki közben már klasszikussá vált, annyiszor idézzük:

„A vasalódeszka is szörfdeszka volt, csak feladta az álmait.”

Ne legyél vasalódeszka, ne add fel az álmaidat! Azt mondd, nem szeretnél nyitott történeteket hagyni magad után. Hát ez lesz a legnagyobb, legfájdalmasabb nyitott történeted majd, amikor eljön az a bizonyos utolsó pillanat, hogy miért is nem vetted meg azt a harmonikát...

Arca meleg örömtelien meglepett, szeme most egészen más... Nem szól. A csoporttársak érzik a ki nem mondott kifogásokat is, megválaszolják. Jól érvelnek, van, aki nemrég kezdett énekelni tanulni, mert az volt a gyermekkori vágya, és elmeséli, hogy ennyi idősen is meg lehet tanulni kottát olvasni... Javaslom, hagyjuk most, elég, ha az a bizonyos bogárka bekerült a megfelelő helyre... ☺

Ki nem hagynék egy ilyen jó lehetőséget arra, hogy most a Simonton-csapásirányt kiegészítsül a LeShan-féle csapásiránnyal, ezért arra kérem a csoportot, fogalmazzanak meg régi vágyakat, álmokat. Jönnek az álmok, színesek, vidámak, de bátortalanok, kifogásokkal terheltek....

„Spanyolul tanulni”.... Ezt ketten is mondják. Aztán nevetnek, mert a csoportban nyelviskola-vezető is van...

„Sífutás...mindig áhítatosan figyelem a Bükkben a nyomaikat. De sosem volt hozzá bátorságom... „

„Zongorázni tanulni szerettem volna nagyon gyerekkoromban. De most már elmúlt...”

„Nemezelés... az mindig nagyon tetszett...Tudok, de túvel még nem próbáltam, azok a finom minták...”

„Pingpongozni...imádtam gyerekkoromban. Bajnok akartam lenni. De most már hogyan, bal kézzel?.... „

„Szociológiát tanulni... de ennyi idősen? Pedig még ingyenes is lenne...”

„Nekem a főálmod az egészség, és egy társ...”- mondja csendesen egyikük. – „Aztán jöhetnek az alálmodok, a pingpong, és a spanyol.... „

„Rossz a sorrend”, -mondom.- „Én megcserélném. Legyen a főálmod a pingpong és a spanyol, és az alálmod az egészség és a társ...”

Néz rám, vajon meghibbantam-e, de udvariasan nem szól. Egész lénye egy felháborodott kérdőjel.

Tudod, ha elkezded megvalósítani az álmaidat, és élni a saját életedet, az annyi energiát mozgósít, lelkesedést, örömet, hogy egészséges leszel... Ha beteg lennél is beindítaná a gyógyulást. Ezt nem én mondom, hanem LeShan, aki ezzel a módszerével ugyanolyan jó gyógyulási statisztikákat mutat fel, mint Simontonék. És ha elkezded megvalósítani az álmaidat, azt annyira fogod élvezni, hogy látszik majd rajtad és jönni fog valaki, aki ebben a lelkes örömben szeretne majd részt venni, társként... Hát ezért mondom, hogy rossz a sorrend. Fordítva fog megvalósulni.

Ne legyetek vasalódeszkák.

fva